

Дамян Дамянов

Сега това е романтично
минало...

Сега това е романтично минало,
А те самите – празнична героика.
И между тях и мен лежат годините,
Угасналата кръв и ореолите.
Сега това са само пет-шест страници
В окъсана далечна христоматия.
Портрети на войводи и въстаници –
Получовеци и полуразпятия...
Познаваме ги само от баладите,
От одаите, във музей превърнати,
Отгдето са излезли толкоз млади те
И вече никога не са се върнали...
А всъщност туй ли са?... Онези диви хъшове
Нима са мислили приживе за музеите?
Нима на своето безсмъртие за къшея
Без къшей хляб тогава са живели те?
По воденици и браилски ханчета
Нима са търсили те бърдно легендарие
Или пък топлата чорба на Странджата?
Не, просто те са търсили България!
България, и святата, и милата,
Която няма нищо общо с думите,
Която бе за Дякона бесилото,
А пък за Ботев – Вола със куршумите...
... Сега това е романтично минало!
А те самите – приказка, героика.
Но всяка нощ, безименни и именни,
Се връщат те в кръвта и във покоя ми.
Изпълват стаята и мен. И питат ме:
– Строшихте ли на тоя свят оковите?
А вместо отговор, ведно с комитите
Целувам аз камите и пищовите.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7997>]